

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
Кж1 По1 20/16
Дана 28.09.2016. године
Б Е О Г Р А Д

удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ и др.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Верољуба Цветковића, председника већа, Милимира Лукића, Надежде Мијатовић, Драгољуба Ђорђевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са вишим саветником – записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против окривљених АА и др., због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ и др., решавајући по жалбама Тужиоца за организовани криминал, браниоца окривљеног АА2 – адвоката АБ2, браниоца окривљене АА3, адвоката АБ3 и пуномоћника оштећеног предузећа "АА", адвоката АБ4 и АБ5, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 бр. 261/10 од 30.12.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Често Драгана, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, окривљеног АА2 и његовог браниоца- адвоката АБ2 за кога се на седници већа одржаној дана 28.09.2016. године, по заменичком пуномоћју јавио адвокат АБ2з, након већања и гласања, донео је дана 28.09.2016. године,

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈАЊЕМ жалби браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, браниоца окривљене АА3, адвоката АБ3 и пуномоћника оштећеног предузећа "АА", адвоката АБ4 и АБ5, а поводом жалби браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2, браниоца окривљене АА3, адвоката АБ3 и пуномоћника оштећеног предузећа "АА", адвоката АБ4 и АБ5, по службеној дужности, на основу члана 454 ЗКП-а, у односу на окривљене АА и АА1 **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 бр. 261/10 од 30.12.2015. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 бр. 261/10 од 30.12.2015. године окривљени АА, АА1, АА3 и АА2 су оглашени кривим у ставу I изреке пресуде да су извршили и то окривљени АА кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ, а окривљени

AA1, AA3 и AA2 кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ. Истом пресудом у ставу II под тачкама 1, 2, 3, 4 и 5 окривљени AA је оглашен да је извршио продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, окривљени AA1 да је у ставу II под тачкама 1, 3 и 4 изреке продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, окривљена AA3 у ставу II под тачкама 1, 2, 4 и 5 изреке продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1, у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ и окривљени AA2 у ставу II под тачкама 2, 3 и 4 изреке побијане пресуде продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ.

Првостепени суд је окривљеном AA за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ описано у ставу I изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ описано у ставу II изреке пресуде под тачкама 1, 2, 3, 4 и 5 казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци и новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара. Првостепени суд је потом окривљеног AA осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју казну окривљеном је урачунао и време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор од 13.11.2009. године до 24.04.2013. године. и на новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде. Првостепеном пресудом је истовремено одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваки започети 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Првостепени суд је окривљеном AA1 за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ описано у ставу I изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, а за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ описано у ставу II изреке пресуде под тачкама 1, 3 и 4 казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци и новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Првостепени суд је потом окривљеног AA1 осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године истовремено одређујући да се ова казна има извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде. Окривљеном је у казну затвора урачунато и време проведено у притвору од 13.11.2009. године до 07.05.2010. године и истовремено је одређено да уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора и ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Првостепени суд је окривљеној АА3 за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ описано у ставу I изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца и за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ описано у ставу II изреке пресуде под тачкама 1, 2, 4 и 5 казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци и новчану казну у износу од 30.000,00 динара, па је потом окривљену АА3 осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године истовремено одређујући да ће се казна извршити тако што ће је окривљена издржавати у просторијама у којима станује и на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је окривљена дужна да плати у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде. Окривљеној је у казну затвора урачунато време проведено у притвору од 13.11.2009. године до 13.12.2009. године. Првостепеном пресудом је истовремено одређено да уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора изврши у заводу за извршење казне затвора. Уколико окривљена не плати новчану казну у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Првостепени суд је окривљеном АА2 за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ описано у ставу I изреке пресуде утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца и за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ описано у ставу II изреке пресуде под тачкама 2, 3 и 4 казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци и новчану казну у износу од 20.000,00 динара, па је потом окривљеног АА2 осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да ће се казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује и на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде. Окривљеном је у казну затвора урачунато време проведено у притвору од 13.11.2009. године до 14.04.2010. године и истовремено је одређено да уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, а ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Првостепеном пресудом према окривљенима је на основу одредбе члана 87 КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, па је тако од окривљеног АА одузето: путнички аутомобил марке аа, путничко возило аа1 са припадајућом полисом и зеленим картоном, мобилни телефон марке “Samsung” модел _ имеи број _ са картицом за број _, мобилни телефон марке “Nokia” модел Е 75 I имеи _ са картицом за број _, преносиви рачунар “Toshiba” S1410 – 303, модел PS 141E-0502X-G3, серијског броја _, кућиште рачунара са налепницом “Com trade” 620-450 SM _, два блинкер светла плаве боје, лап-топ марке “Dell” модел PP 01L, број P/N: _, мобилни телефон марке “Siemens” S45 плаве боје имеи број _, једна СИМ картица за број _ идентификациони број _,

седам кућишта рачунара, три флеш меморије марке “Transcend”, један ЦД серијског броја _ у папирном омоту са логом предузећа “Alto inter Technique” и један ЦД са натписом “Alto inter Technique” FASSI@SOAGE, 269 ЦД-а, персонални рачунар у црном кућишту марке “Vento” А8 – CHASSIS, персонални рачунар у белом кућишту са плавим рамом и црвеном налепницом на предњем делу, ВУТЕ, персонални рачунар у белом кућишту са рамом светло плаве боје са ознаком ASUS на предњем доњем делу.

Првостепеном пресудом од окривљеног АА1 одузет је један мобилни телефон црне боје марке “Samsung С-450” са батеријом и СИМ картицом броја _, од окривљене АА3 је одузет један мобилни телефон марке “Nokia” модел 5310, имеи броја _, једна СИМ картица броја _ и један мобилни телефон марке “Nokia” модел 5610, имеи број _, једна СИМ картица броја _. Од окривљеног АА2 је одузет један мобилни телефон марке “Samsung” С450 имеи број _ са картицом за број _ и један мобилни телефон марке “Samsung” модел SGHE250, имеи _ са картицом за број _.

Првостепеном пресудом на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, усвојен је имовинско правни захтев оштећеног ОО, па су окривљени АА, АА1 и АА2 обавезани да солидарно оштећеном ОО плате износ од 10.000 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Првостепеном пресудом на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП предузећа “ВВ”, “ДД” и “АА” су за остваривање имовинско правног захтева упућени на парницу.

Првостепеном пресудом окривљени АА, АА1, АА3 и АА2 су на основу одредбе члана 262 ЗКП обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће првостепени суд одлучити накнадно посебним решењем, а такође су обавезани и да суду на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Првостепеном пресудом у ставу III изреке према окривљеном АА је на основу одредбе члана 422 тачка 1 ЗКП одбијена оптужба да је извршио кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ.

На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, овлашћено лице предузећа “Статик” је за остваривање имовинско правног захтева упућено на парницу, док је првостепеном пресудом одучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падну на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

Тужилац за организовани криминал због одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичним санкцијама, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању, а да окривљенима АА1, АА3 и АА2 за извршена кривична дела за која су осуђени

изрекне казна затвора изнад законом прописаног минимума, те им изрекне казне затвора у ефективном трајању.

Бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ2 због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или пак да исту преиначи у делу одлуке о кривичној санкцији и окривљеном применим одредбе члана 57 КЗ казну ублажи испод граница законом прописаног минимума. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа.

Бранилац окривљене АА3, адвокат АБ3 из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљену ослободи од оптужбе за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашена кривом.

Пуномоћници оштећеног предузећа "АА", адвокати АБ4 и АБ5, због одлуке о имовинско-правном захтеву и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и побијану пресуду у делу одлуке о имовинско-правном захтеву оштећеног преиначи, тако што ће усвојити имовинско-правни захтев оштећеног и солидарно обавезати окривљене АА и АА3 да оштећеном "АА" исплате износ од 7.172.017,36 динара или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу Тужиоца за организовани криминал суду је доставила бранилац окривљеног АА, адвокат АБ са предлогом да Апелациони суд у Београду, одбије жалбу ТОК-а и пресуду Вишег суда у Београду К.По1 бр. 261/10 од 30.12.2015. године, потврди. У одговору на жалбу бранилац је ставила захтев да буде обавештена о седници већа.

Одговор на жалбу оштећеног предузећа "АА" суду је доставила бранилац окривљеног АА, адвокат АБ са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу као неосновану и пресуду Вишег суда у Београду, потврди. У одговору на жалбу бранилац је ставила захтев да буде обавештена о времену одржавања седнице већа.

Одговор на жалбу Тужиоца за организовани криминал суду је доставио и бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ2, са предлогом да се жалба Тужиоца за организовани криминал одбије као неоснована.

Тужилац за организовани криминал је писаним поднеском Ктж.бр 23/16 од 30.05.2016. године предложио да се жалбе бранилаца окривљених АА2, АА3 и оштећеног предузећа "АА" одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП-а, у присуству Тужиоца за организовани криминал Често Драгана, окривљеног АА2 и његовог браниоца адвоката АБ2 и браниоца окривљеног АА адвоката АБ, на којој је размотрио списе предмета заједно са

побијаном пресудом, жалбама, одговорима на жалбу и изјашњењем ТОК-а у писаном поднеску, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалбе бранилаца окривљених АА2, АА3 и оштећеног предузећа "АА" су основане.

Жалбама бранилаца окривљених АА2 и АА3 побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП-а, тако што се истиче да је изрека пресуде неразумљива, при чему су и разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни стању у списима, у погледу одлучне чињенице која се тиче времена извршења кривичног дела, чиме је првостепена пресуда захваћена и битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, због чега се сада правилност побијане пресуде није могла са сигурношћу испитати.

Првостепеном пресудом окривљени АА је у ставу I изреке оглашен кривим да је у временском периоду од **јануара 2004. године до 13.11.2009. године** у Београду, свестан забрањености свог дела, чије извршење је хтео, организовао криминалну групу која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења кривичних дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, чиме је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ, док су окривљени АА1, АА3 и АА2 оглашени кривим и то окривљени АА1 да је **од почетка 2004. године до 13.11.2009. године** као власник предузећа "Alter inter tehnika" и директор предузећа "Alter inter", окривљена АА3 **од 15. фебруара 2005. до 13.11.2009. године** као секретарица у предузећу "Alter inter tehnika" и "Alter inter production" и окривљени АА2 **од марта 2006. године до 13.11.2009. године** као полицијски службеник у Полицијској станици Стари град у Београду, у урачунљивом стању, свесни својих дела чије су извршење хтели, свесни да су њихова дела забрањена, постали припадници ове криминалне групе у којој су имали тачно одређене задатке добијене од организатора и прихватили налоге организатора криминалне групе, чиме су се у њиховим радњама стекли елементи кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ.

Надаље су првостепеном пресудом у ставу II изреке под тачком један окривљени АА, као организатор криминалне групе заједно са члановима организоване криминалне групе АА1, АА3 и АА2 оглашени кривим да су:

-у временском периоду **од јануара 2004. године па до јуна 2006. године** заједничким учествовањем у радњи извршења кривичног дела у намери да себи прибаве противправну имовинску корист лажним приказивањем и прикривањем чињеница довели у заблуду лица ОО6 и ОО7, овлашћена лица предузећа "ДД6", на тај начин што се окривљени АА лажно представљао као високи функционер Владе Републике Србије и као угледни привредник, па је тако овлашћеним лицима предузећа "ДД6", предочио фалсификован уговор о закупу, док се окривљени АА1 лажно представљао да је инструктор – координатор задужен за реализацију уговора са предузећем "ДД7" и да су машине – кранови предузећа "ДД6" издати у закуп предузећу "ДД7", док је окривљена АА3 по налогу

окривљеног АА овлашћеним лицима предузећа "ДД6" достављала лажно сачињену документацију у вези изнајмљивања дизалица, на који начин су окривљени довели у заблуду овлашћена лица белгијског предузећа да закључе уговор о најму и привременом извозу 11 машина – хидрауличних дизалица између предузећа "ДД6" и предузећа "ДД1" а на начин како је то ближе окривљенима и стављено на терет оптужним актом.

У ставу II изреке пресуде под тачком два окривљени АА, АА2 и АА3 оглашени су кривим да су:

-у временском периоду од **22. октобра 2008. године до 01. октобра 2009. године** заједничким учествовањем у радњи извршења кривичног дела у намери да за себе прибаве противправну имовинску корист лажним приказивањем и прикривањем чињеница довели у заблуду овлашћена лица предузећа "ВВ" и предузеће "ГГ", ОО1, ОО2 и ОО3, на тај начин што се окривљени АА у пословној документацији лажно представљао као високи функционер Владе Републике Србије, односно шеф кабинета председника Републике Србије Бориса Тадића, а окривљени АА2 злоупотребљавајући свој службени положај, полицијску униформу, службену легитимацију овлашћеног службеног лица МУП-а РС и службено оружје лажно се представљао да је службени возач и обезбеђење окривљеног АА, а окривљена АА3, као секретарица окривљеног АА, која је давала лажне информације овлашћеним лицима предузећа "ВВ", па је тако окривљени АА одржавао у заблуди овлашћена лица, да ће он као високи државни службеник и угледни привредник посредовати и омогућити испоруку 20 грађевинских машина из продајног асортимана наведених предузећа у укупној вредности од 2.554.361,00 еура за главни град Подгорицу, а све на основу лажно сачињеног фалсификованог уговора о испоруци, а на начин како је то ближе оптужним актом стављено на терет овим окривљенима.

Првостепеном пресудом окривљени АА, АА1 и АА2 су у ставу II под тачком три изреке оглашени кривим да су:

-у временском периоду од **почетка јуна 2009. године до 14.10.2009. године** заједничким учествовањем у радњи извршења кривичног дела у намери да за себе прибаве противправну имовинску корист лажним приказивањем и прикривањем чињеница довели у заблуду оштећено лице ОО, на тај начин што се окривљени АА у пословној документацији лажно представљао као високи функционер Владе Републике Србије, док се окривљени АА1 лажно представљао као Марко Стојановић функционер Демократске странке из Београда, а окривљени АА2 злоупотребљавајући свој службени положај лажно се представљао да је службени возач и обезбеђење АА, па је тако окривљени АА одржавао у заблуди оштећеног ОО власника предузећа "ББ", да ће омогућити добијање послова за наведено предузеће на извођењу радова око сакупљања секундарних и других металних сировина на зградама бившег Министарства одбране у улици Кнеза Милоша у Београду и пословној згради предузећа "Беко" при чему је окривљени АА оштећеног ОО захтевао да однесе и преда окривљеном АА1 кога је лажно представио као Марка Стојановића новчане износе од по 5.000,00 евра, односно укупно 10.000 еура, што је оштећени ОО прихватио, а на начин како је то ближе описано у изреци побијане пресуде.

Надаље су окривљени АА, АА1, АА3 и АА2 у ставу II под тачком четири

изреке оглашени кривим да су:

-у временском периоду од маја 2008. године до новембра 2009. године на начин како је то ближе описано у оптужном акту, заједничким учествовањем у радњи извршења кривичног дела у намери да себи и другом прибаве противправну имовинску корист довели лажним приказивањем и прикривањем чињеница у заблуду оштећеног ОО4, сувласника и директора предузећа "ДД", и одржавали га у заблуди све док га нису навели да на штету свог предузећа испоручи предузећу "ДД1" дрвне трупце у укупној вредности од 338.076,20 еура или 26.692.400,68 динара, а на начин како је то ближе и описано у изреци првостепене пресуде.

На послетку су окривљени АА и АА3 у ставу II под тачком пет оглашени кривим да су:

-у временском периоду од 11.03.2009. године до 23.03.2009. године и то окривљени АА у својству власника предузећа "ДД2" и "ДД3" и директора предузећа "ДД1" и "ДД4" и окривљена АА3 запослена на радном месту секретарице у предузећу "ДД3" заједничким учествовањем у радњи извршења кривичног дела у намери да себи и другом прибаве противправну имовинску корист довели лажним приказивањем и прикривањем чињеница у заблуду оштећеног ОО5, директора предузећа "АА" и његове овлашћене представнике, на тај начин што се најпре окривљени АА у пословној комуникацији са представницима предузећа "АА", лажно представљао као шеф кабинета председника Републике Србије Бориса Тадића, при чему је довео у заблуду директора предузећа "АА" ОО5 да прихвати ангажовање предузећа "АА" да за рачун предузећа "ДД1", изврши царинење и плаћање царине за робу италијанских предузећа, а на начин како је то ближе и описано у изреци оптужног акта, чиме су се у радњама окривљених АА, АА1, АА3 и АА2 стекли сви законски елементи по једног продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење основано се изјављеним жалбама указује да је првостепена пресуда донета по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, јер су разлози о одлучним чињеницама који се тичу времена извршења кривичног дела нејасни и у знатној мери противречни, будући да је нејасно имајући у виду све напред наведено на основу чега првостепени суд закључује да су окривљени деловали као организована криминална група одређено време и деловали споразумно у циљу вршења кривичних дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ од јануара 2004. године па до 13. новембра 2009. године, чиме су извршили и то окривљени АА кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став става 2 КЗ, а окривљени АА1, АА3 и АА2 кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ сем разлога које је првостепени суд дао на (страни 434) побијане пресуде да су окривљени били свесни својих радњи, да су хтели њихова извршења, што значи да су поступали са директним умишљајем као обликом виности, као и да су били свесни забрањености дела, те да су били свесни да поступају као група у којој је свако од њих имао одређену улогу у извршењу кривичних дела.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, првостепени суд у образложењу побијане пресуде само закључује да су окривљени поступали као група у којој је свако од њих имао одређену улогу у извршењу кривичног дела, не дајући разлоге, на основу којих закључује да су ови окривљени будући да их је огласио кривим за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, које је прописано одредбама КЗ-а који је ступио на снагу 11.09.2009. године и који под појмом организоване криминалне групе у смислу члана 112 став 35 КЗ, подразумева групу од три или више лица која постоји одређено време и делује споразумно у циљу вршења једног или више кривичних дела, за која је прописана казна затвора од четири године и тежа казна, а ради непосредног или посредног стицања финансијске или друге користи, постојали одређено време и деловали споразумно, а у циљу вршења једног или више кривичних дела, како је то и прописано одредбама КЗ-а од 11.09.2009. године.

Ово поготово ако се има у виду чињеница да је тек ступањем на снагу КЗ-а од 11.09.2009. године у члану 112 став 35 КЗ појмовно одређено постојање организоване криминалне групе за разлику од кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 КЗ, који је важио у време извршења кривичног дела, који се примењивао од 01.01.2006. године, који је подразумевао само постојање организоване групе коју чине најмање три лица која су се удружила ради вршења кривичних дела и који је по запрећеној казни затвора од три месеца до пет година, блажи у односу на касније измене КЗ које су ступиле на снагу 11.09.2009. године, па су стога имајући у виду све напред наведено нејасни и у знатној мери противречни разлози о одлучним чињеницама на које се основано и указује изјављеним жалбама, а који се тичу одлучне чињенице која се односи на време извршења кривичног дела, а што је од значаја и за примену КЗ-а, у смислу члана 5 КЗ, будући да све радње кривичних дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, која дела улазе у састав продуженог кривичног дела преваре, за која су првостепеном пресудом окривљени оглашени кривим, према датом чињеничном опису из изреке побијане пресуде, довршене су пре ступања на снагу измена КЗ од 11.09.2009.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, надаље је првостепена пресуда захваћена и битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а и у погледу продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у продуженом трајању у вези члана 61 и 33 КЗ за које су окривљени оглашени кривим, будући да првостепени суд у образложењу побијане пресуде (страна 435), закључује да су окривљени поступали у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, имајући у виду пре свега њихово објективно понашање, околности под којима су радње учињене, као и висину имовинске користи коју су прибавили у укупном износу од 3.863.336,20 еура и 7.172.017,36 динара, што укупно износи 410.916.957,50 динара, дакле у износу већем од 1.500.000,00 динара који представља квалификаторну околност кривичног дела преваре из члана 208 став 4 КЗ-а.

Међутим, дати разлози првостепеног суда у образложењу побијане пресуде су нејасни и неразумљиви обзиром да је нејасно, да ли су окривљени

поступали у намери да прибаве противправну имовинску корист за себе као физичка лица, или пак за правна лица која су оштећена извршењем кривичних дела преваре, а на начин како је то ближе и наведено у изреци побијане пресуде, а што је од утицаја и за правну оцену дела, будући да првостепени суд у образложењу побијане пресуде закључује да су окривљени поступали у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, док према датом чињеничном опису из изреке побијане пресуде произилази да је окривљени АА поступао у својству власника предузећа "ДД2" и "ДД3" и директора предузећа "ДД1" и "ДД4", окривљени АА1 као власник предузећа "ДД1" и директор предузећа "ДД2", окривљена АА3 као секретарица у предузећима "ДД1" и "ДД3", а окривљени АА2 као полицијски службеник у Полицијској станици Стари Град у Београду. Сем напред наведеног првостепени суд у образложењу побијане пресуде закључује да су окривљени поступајући на начин ближе описан у изреци побијане пресуде прибавили противправну имовинску корист у укупном износу од 410.916.957,50 динара, с тим да је пропустио да утврди колики је износ противправне имовинске користи сваки од окривљених прибавио за себе, иако првостепени суд у изреци побијане пресуде утврђује висину противправне имовинске користи на штету сваког оштећеног појединачно у свакој тачки изреке, што такође дате разлоге чини нејасним и међусобно противурчним.

Надаље, првостепени суд закључује да су окривљени радње кривичног дела преваре предузели у саизвршилаштву, како то ближе и образлаже у побијаној пресуди на страни 435, наводећи да је на основу свих изведених доказа неспорно утврђено да је на страни окривљених постојала свест о њиховом заједничком деловању, односно да је кривично дело израз њихове заједничке воље, као и да су сви окривљени предузимали делатности којима су допринели извршењу овог кривичног дела.

Нејасно је, по налажењу Апелационог суда, а што се указује изјављеним жалбама, на основу чега првостепени суд закључује да се ради о саизвршилаштву, а не о неком другом облику саучесништва. У вези изнетог, Апелациони суд указује првостепеном суду да саучесништво у ширем смислу обухвата све случајеве када више лица учествује у извршењу кривичног дела и саучесништво у ширем смислу се дели на саизвршилаштво и саучесништво у ужем смислу, и да саучесништво у ужем смислу обухвата радњу подстрекавања, радњу помагања и радњу организовања злочиначког удружења.

У односу на саизвршилаштво, општа је претпоставка, да би постојало саизвршилаштво, да је дело последица заједничке одлуке, тзв субјективна компонента, а која се огледа у томе да је сваки учесник заједно са другим носилац одлуке и воље да заједнички изврше кривично дело, а објективна компонента огледа се у значају доприноса саизвршиоца за остваривање дела и наступању последице и да је његово поступање *conditio sine qua non* за остваривање дела.

Будући да првостепени суд радње свих оптужених у извршењу кривичних дела која су им стављена на терет није јасно разграничио и дао разлоге о којој врсти саучесништва се ради, то првостепена пресуда нема разлога о овим одлучним чињеницама, како се то основано истиче у изјављеним жалбама, дакле да стоји битна повреда поступка из члана 438 став 2 тачка 2

ЗКП-а, и са тих разлога првостепена пресуда је морала бити укинута.

Надаље, првостепени суд је побијаном пресудом оштећена предузећа "ДД6", "ВВ", "ДД" и "АА" за остваривање имовинскоправног захтева у смислу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а упутио на парнични поступак уз образложење да подаци који су изнети током трајања овог кривичног поступка нису пружили довољно основа да суд о истима одлучи потпуно или делимично, при чему би тачно утврђивање имовинскоправних захтева водило одуговлачењу овог кривичног поступка, тим пре што је током поступка утврђено да је део машина враћен оштећенима. Сем напред наведеног првостепени суд надаље закључује да се у погледу појединих делова имовинскоправних захтева води поступак пред Трговинским судом, да је у погледу појединих ставки и пресуђено, па би одлучивање о имовинскоправним захтевима у тим случајевима довело до доношења два извршна наслова, што је све онемогућило суд да одлучи о преосталим имовинскоправним захтевима.

По оцени Апелационог суда овако дати разлози првостепеног суда су у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву нејасни, чиме је првостепена пресуда у наведеном делу такође захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП на шта се основано указује жалбом пуномоћника оштећеног предузећа "АА", адвоката АБ4 и АБ5, јер је првостепени суд у образложењу побијане пресуде само констатовао да се у погледу појединих делова имовинскоправног захтева води поступак пред Трговинским судом, као и да је у погледу појединих ставки пресуђено, међутим по оцени овог суда првостепени суд је пропустио да наведе у погледу којих ставки је пресуђено и који су то поступци који се воде пред Трговинским судом, што је од значаја за правилно доношење одлуке о имовинскоправном захтеву оштећених.

Како је првостепена пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка, на које је указано у претходном делу образложења, то се за сада нису могли прихватити као правилни чињенични и правни закључци првостепеног суда, па је првостепена пресуда усвајањем жалби браниоца окривљеног АА2 адвоката АБ2, браниоца окривљене АА3 адвоката АБ3 и оштећеног предузећа "АА" морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Потом, Апелациони суд у Београду је, у односу на окривљене АА и АА1, који нису изјавили жалбу, на основу члана 454 ЗКП-а, по службеној дужности и у односу на њих укинуо првостепену пресуду, с обзиром да разлози због којих је укинуо пресуду у односу на АА2 и АА3 су од користи и за оптуженог АА и АА1 и предмет се враћа и у односу на њих на поновно суђење.

У поновљеном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, које су исказане у претходном делу образложења овог решења, поново ће извести доказе који су већ изведени и евентуално нове доказе које ће можда предложити странке, након чега ће моћи да донесе правилне чињеничне и правне закључке и за та своја закључивања дати јасне и логичне разлоге.

Будући да је Тужилац за организовани криминал изјавио жалбу само због

одлуке о кривичној санкцији, то је, ова жалба, с обзиром на изнето у претходном, за сада беспредметна.

Поред изнетог, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење указује првостепеном суду да начин образлагања првостепене пресуде, како је то учињено у овом предмету од стране првостепеног суда није у сагласности са чланом 428 став 8 ЗКП-а, а то произилази из следећег:

-Првостепени суд у образложењу пресуде наводи потпуну садржину завршних речи и садржину свих изведених доказа на главном претресу, што чланом 428 ЗКП-а није предвиђено, наиме, члан 428 став 8 ЗКП-а наводи да ће првостепени суд у образложењу пресуде навести чињенице које је утврдио у кривичном поступку и из којих разлога их узима као доказане или недоказане, из којих разлога није уважио поједине предлоге странака, дајући при томе нарочиту оцену веродостојности противречних доказа, којим разлозима се руководио при решавању правних питања, а нарочито при утврђивању да ли је оптужени учинио кривично дело и при примењивању одређених одредаба закона на оптуженог и кривично дело, а члан 428 став 9 ЗКП-а одређује обавезу суда да код ослобођања од оптужбе наведе из којих разлога (члан 423) се то чини, док у члану 428 став 10 ЗКП-а се одређује да ако је оптужени оглашен кривим у образложењу ће се навести и које чињенице је суд узео у обзир приликом одмеравања казне, којим разлозима се руководио када је нашао да треба изрећи строжију казну од прописане или да казну треба ублажити или оптуженог ослободити од казне, или треба изрећи казну рада у јавном интересу или одузимање возачке дозволе, или да треба изрећи условну осуду или судску опомену или меру безбедности, или одузимање имовинске користи или одузимање имовине проистекле из кривичног дела, или опозвати условну осуду.

Дакле, члан 428 ЗКП-а не предвиђа да у првостепеној пресуди, кроз образложење се износи потпуно садржина завршних речи и садржина свих изведених доказа.

Потом, Апелациони суд наводи и следеће:

-у образложењу се најпре наводи оптужни акт по коме се води кривични поступак (број оптужног акта и датум његовог подизања), дело које је окривљеном стављено на терет и констатација да ли је извршена измена оптужног акта, након његовог подизања, од стране овлашћеног тужиоца.

-након тога, првостепени суд у образложењу, у битном износи последњу одбрану окривљеног коју је дао на главном претресу (дакле, непотребно је уносити исказ који је окривљени дао у својству осумњиченог пред овлашћеним службеним лицем Полицијске управе у присуству браниоца, одбрану коју је дао у истражном поступку пред поступајућим јавним тужиоцем).

-даље у образложењу се наводе докази које су изведени на главном претресу, али не и њихова садржина.

-иза тога, у образложењу се наводе чињенице које је првостепени суд утврдио у односу на биће кривичног дела, цитирајући при том у битном

садржину доказа на основу којих је те чињенице утврдио.

-уколико је веродостојност неког доказа доведена у сумњу првостепени суд даје разлоге и своје закључке у погледу тог доказа, а такође и своја закључивања у погледу противуречних доказа из којих се утврђују чињенице одлучне за пресуђење предметне кривичне ствари.

Након утврђивања сваке чињенице, суд даје свој закључак да ли у односу на ту чињеницу прихвата или не прихвата одбрану окривљеног коју је дао на последњем главном претресу.

Уколико првостепени суд неке изведене доказе на главном претресу не узима у обзир приликом својих чињеничних и правних закључивања, у образложењу ће само навести да их је ценио али да нису од битног утицаја на одлуку суда у предметној кривичној ствари и у овом делу образложења ће дати разлоге за неприхватање предлога у погледу извођења одређених доказа.

Након изношења свих чињеничних закључивања, првостепени суд даје своје правне закључке у односу на биће кривичног дела (објективне и субјективне елементе кривичних дела), на крају првостепени суд образлаже своју одлуку о кривичној санкцији, мерама безбедности, одузимању имовинске користи и одузимању имовине проистекле из кривичног дела, трошковима кривичног поступка.

Поступајући приликом израде образложења првостепене пресуде на изнети начин пресуда ће бити образложена у складу са чланом 428 ЗКП-а.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је донео одлуку као у изреци решења, сходно одредби члана 458 ЗКП-а.

Записничар-саветник
Тања Славковић, с.р.

Председник већа-судија
Верољуб Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић